

ЗЛАТНИЯТЪ КЛЮЧЪ

(Приказка)

Единъ царъ поиска да изпита храбростта, ума и сърдцето на своя народъ. Той заповѣдалъ да построятъ отъ желѣзо единъ толкова голѣмъ хамбаръ, колкото да побере житото отъ цѣлата му земя, и изсипалъ всичкото жито вътре. На всички оставилъ жито само за три седмици. Тогава заключилъ желѣзната врата на хамбара, вързалъ ключа, който билъ отъ чисто злато, за шията на единъ орелъ и пуствналъ

орела. Орелътъ полетѣлъ въ небесата и никой не видѣлъ къде се загубилъ.

Тогава царътъ обявилъ по цѣлата си земя :

Ако ключа ѝ не се намѣри, всички тѣй и ще си умрете отъ гладъ.

Изредили се всички юнаци. Обиколили цѣлата земя, всички морета, рѣки, планини и гори да търсятъ орела съ златния ключъ на шията, но никой не го намѣрилъ. Изминали тритѣ седмици. Всички вече загладували. Нѣмало повече хлѣбъ за никого. Разплакали се женитѣ, запищѣли децата.

Тогава предъ царскитѣ врати дошло едно бедно окжсано момче. Извадило отъ пазвата си то една дървена свирка, съ която веселѣло хората въ добритѣ години, и засвирило. Но не засвирило, а заплакало.

— Защо свиришъ толкова жално? — запиталъ царътъ.

— Плача за твоя народъ, — отговорило момчето. — Скоро